

1

NYMPHEA

Deci, de unde să încep, cu ce cuvinte? Tot aia e, începe cu cuvintele: acolo, pe iazul de lângă gară. *De lângă gară?* Dar nu e așa, este o greșeală stilistică, Castelul de Apă neapărat ar fi corectat asta, de lângă gară poate fi un bufet sau un chioșc de ziare, dar nu un iaz, un iaz poate fi *din preajma gării*. Ei, spune-i și tu din preajma gării, dacă de asta e vorba. Bine, atunci o să încep așa: acolo, pe iazul din preajma gării. O clipă, dar gara, gara însăși, mă rog, dacă nu e prea greu, descrie gara, cum era gara, cum era peronul: de lemn sau de beton, ce case erau alături, poate că le-ai reținut culoarea sau poate că știi oamenii care locuiau în casele alea din acea gară? Da, îi știu, mai bine zis, îi știam pe unii dintre oamenii care locuiau în gară, dar acum să descriu gara. Ea e obișnuită: o gheretă a acarului, niște tufișuri, o gheretă pentru casă, peronul, apropo, din lemn, care scârțâia, din scânduri, ieșeau din el adesea cuiele și pe acolo nu puteai să mergi desculț.

De jur-împrejurul gării creșteau copaci: plopi tremurători, pini, adică tot felul de copaci, tot felul. O gară obișnuită era gara asta, dar ceea ce se afla în spatele gării era foarte frumos, neobișnuit: un iaz, iarbă mare, o platformă de dans, un crâng, o casă de odihnă și altele. În iazul din preajma gării se scăldau oamenii, de regulă seara, după muncă, veneau cu trenul electric și se scăldau. Nu, dar mai înainte se despărțeau, mergeau pe la casele de vacanță. Obosiți, gâfâind, ștergându-și fețele cu batistele, cărând servietele, sacoșele, cu limba de-un cot. Mai ții minte ce era în sacoșe? Ceai, zahăr, unt, salam; pește proaspăt, încă dând din coadă; macaroane, crupe, ceapă, semipreparate, mai rar sare. Mergeau pe la casele de vacanță, beau ceai pe verandă, își puneau

pijamaele, se plimbau, cu mâinile la spate, prin grădini, se uitau în butoaiele pentru incendii cu apă plină de mătasea broaștei, se minunau de mulțimea broaștelor – săreau de pretutindeni în iarbă –, se jucau cu copiii și cu câinii, jucau badminton, beau cvas¹ de la frigider, se uitau la televizor, vorbeau cu vecinii. Și dacă încă nu se întuneca între timp, porneau în grupuri spre iaz, să se scalde. Și de ce nu se duceau oare la râu? Le era frică de vârtejuri și de apa adâncă, de vânt și de valuri, de curenți și de ierburile din adâncuri. Dar se poate să nici nu fi existat vreun râu? Se poate. Dar oare cum se numea? Râu se numea.

Spre iaz duceau, de fapt, toate potecile și cărările, toate din așezarea noastră. Până și de la casele de vacanță mai îndepărtate, aflate la marginea pădurii, veneau potecuțe subțirite, aproape ireale. Abia se vedeau seara, licărind, în timp ce potecile mai importante, băătorite de demult și pentru totdeauna, cărării așa de călcate în picioare, că nici nu mai putea fi vorba să mai crească pe ele vreun fir de iarbă – asemenea cărării și potecuțe se vedeau clar, albicioase și în mod egal. Asta la apus, da, la apus, evident, mai bine zis, imediat după apus, în amurg. Și uite, contopindu-se una cu alta, toate potecile duceau în direcția iazului. La urma urmelor, la câteva sute de metri înainte de mal se contopeau într-un drum foarte frumos. Și drumul acesta mergea puțin și prin fânețe, dar mai apoi intra într-un crâng de mesteceni. Ia aruncă o privire în jur și recunoaște: era rău sau bine seara, în lumina cenușie, să ieși în crâng cu bicicleta? Era bine. Pentru că mereu este bine cu bicicleta, pe orice vreme, la orice vârstă. Să-l luăm, de exemplu, pe colegul Pavlov. Era fiziolog, făcea tot felul de experimente cu animale și se plimba mult cu bicicleta. Într-un manual școlar – se înțelege, tu ții minte cartea asta – este un capitol special despre Pavlov. Mai întâi sunt pozele, unde sunt prezentați câini cu niște furtunile speciale fiziologice băgate în gât, și se explică faptul că acești câini s-au

---

¹ Băutură fermentată obținută din cereale, fructe etc., consumată de regulă rece.

obișnuit să mănânce la auzul clopoțelului, iar când Pavlov nu le dădea de mâncare, numai suna așa, aiurea; atunci animalele se agitau și începeau să saliveze – e pur și simplu uimitor. Pavlov avea o bicicletă și academicianul mergea multă vreme cu ea. În manual se arată și o călătorie. Acolo Pavlov e deja bătrân, dar se ține bine. Merge pe bicicletă, admiră natura și are un clopoțel la ghidon – ca la experimente, este identic. Mai mult, Pavlov avea o barbă lungă căruntă, cum avea Miheev, care locuia, sau poate mai locuiește și acum, în sătucul nostru de case de vacanță. Și lui Miheev, și lui Pavlov le plăcea bicicleta, dar uite în ce constă diferența: Pavlov mergea pe bicicletă de plăcere, se odihnea, dar pentru Miheev bicicleta era mereu serviciul, ăsta era serviciul lui – să distribuie corespondența pe bicicletă. Despre el, despre poștașul Miheev – dar poate că numele lui a fost, este și va fi Medvedev? –, va trebui să vorbim separat, trebuie să-i acordăm un moment special și unul dintre noi – tu sau eu – o să facă asta în mod obligatoriu. De fapt, cred că tu-l știi mai bine pe poștaș, pentru că ai locuit la casa de vacanță cu mult mai mult ca mine, deși, dacă e să-i întrebi pe vecini, ei o să spună cu siguranță că e o întrebare foarte dificilă și că n-ai cum să te luminezi în chestiunea asta nicicum. Noi, o să spună vecinii, nu prea v-am urmărit – adică pe noi –, iar asta, mă rog, este, de fapt, o întrebare așa de ciudată, de ce trebuie hodoronc-tronc să vă explicăm niște lucruri așa de absurde, nu e totuna cine cât a locuit, pur și simplu e ceva nese-rios, mă rog, ia mai bine ocupați-vă de ceva mai bun: în livada dumneavoastră e luna mai, dar, după cum se vede, copacii sunt nesăpați, iar mere, uite, vă place să mâncați, până și zvânturatul de Norvegov – o să spună –, până și el tot sapă în grădiniță. Da, o să răspundem – unul dintre noi –, sapă, sau o să spunem în cor: da, sapă. Învățătorul Norvegov are timp de asta, are dorință. Mai mult, el are o livadă, o casă, iar noi nu avem nimic de felul ăsta, nici timp, nici livadă, nici casă. Pur și simplu ați uitat, de fapt, noi de mult, probabil de vreo zece ani, nici nu mai locuim aici în sat. Doar am vândut casa de vacanță, ne-am pus și am vândut-o. Bănuiesc că tu ești un om mai vorbăreț, mai comunicativ, o să vrei să mai adaugi ceva, să intri în amănunte, să începi să explici de ce au vândut-o și de ce, din punctul tău de vedere, ar fi putut

să n-o vândă, și nu numai că se putea, dar nici nu trebuia s-o vândă. Dar mai bine să-i lăsăm în plata Domnului, să plecăm cu primul tren, nu mai vreau să le aud vocea.

Tatăl nostru a vândut casa de vacanță când a ieșit la pensie, deși pensia se dovedise așa de mare, că poștașul din satul de vacanță, Miheev, care toată viața a visat la o bicicletă nouă, bună, dar tot nu poate să adune bani suficienți, pentru că e un om, cum să spun, nu atât darnic la pungă, cât pur și simplu nechibzuit, Miheev deci, când a aflat de la un vecin al nostru, procuror-adjunct, ce pensie va primi tatăl nostru, era cât pe ce să cadă de pe bicicletă. Poștașul trecea liniștit pe lângă gardul casei de vacanță a vecinului – apropo, mai ții minte care era numele lui? Nu, n-o să-ți amintești așa, dintr-odată: ai o memorie proastă a numelor, și n-are niciun rost să tot ții minte numele, prenumele, nu-i așa? Desigur, dar dacă am ști numele lui de familie, ar fi mai ușor de povestit. Dar putem să-i scornim un nume convențional, oricum ai lua-o, toate sunt convenționale, chiar și cele adevărate. Dar, pe de altă parte, dacă o să-l numim cu numele convențional, o să se creadă că noi bălmăjim ceva aici, încercăm să păcălim pe cineva, să inducem în eroare, iar noi nu avem chiar nimic de ascuns, e vorba de un om, un vecin, de un vecin pe care toți cei din sat îl știu, și știu că el este adjunct de procuror, și are o casă de vacanță obișnuită, nu chiar elegantă, și degeaba, mă rog, bârfeau că ar fi făcut casa asta din cărămizi furate – tu ce părere ai? A? La ce te gândești? Ce-i, nu mă ascuți? Nu, ascult, numai că acum mi-a trecut prin minte că în sticlele alea poate e bere. În care sticle? În alea mari, din magazia vecinului, în ele era bere obișnuită – tu ce părere ai? Nu știu, nu mai țin minte, nu m-am mai gândit de mult la timpurile alea. Și în clipa în care Miheev trecea pe lângă casa vecinului, proprietarul stătea în pragul magaziei și studia în lumină o sticlă cu bere.

Bicicleta lui Miheev zdrăngănea tare, țopăind din cauza rădăcinilor de pin care ieșeau la suprafață, și vecinul nu avea cum să nu audă și să nu recunoască bicicleta lui Miheev. Și, după ce a auzit-o și a văzut-o, a venit repede la gard pentru a întreba dacă

nu are scrisori, dar, în loc de asta – pe neașteptate, chiar și pentru sine –, i-a comunicat poștaşului: De procuror, a zis tovarășul procuror adjunct, ai auzit? A ieșit la pensie. Zâmbind. Cât i-au dat? a răspuns Miheev din mers, doar încetinind ușor, câți bani? Făcând mișcarea asta s-a întors și vecinul a văzut că fața bronzată a poștaşului nu exprimă nimic. Poștaşul, ca întotdeauna, arăta liniștit, numai barba în care erau agățate ace de pin flutura în vânt: în vântul produs de viteză, în vântul iute produs de bicicletă, iar vecinului – dacă ar fi fost cât de cât poet – i s-ar fi părut fără îndoială că fața lui Miheev, în bătaia curenților din satul de vacanță, era parcă iluminată de vânt și că Miheev este chiar cel care era cunoscut în sat la noi sub numele de Aducătorul de Vânt. Mai bine zis, *nu era cunoscut*.

Chiar că nimeni nu-l văzuse pe omul acesta, poate că nici nu exista. Dar seara, după ce se scăldau în iaz, cei din satul de vacanță se adunau pe verandele acoperite cu geamuri, se așezau pe fotoliile împletite și-și povesteau tot felul de istorii, și una dintre ele era legenda despre Aducătorul de Vânt. Spuneau ei că e tânăr și înțelept, o a doua categorie că ar fi bătrân și prost, a treia categorie insista pe faptul că e de vârstă mijlocie, dar că nu e așa de educat și dezvoltat, iar a patra – că e bătrân și inteligent.

Se mai găsiseră și alții, a cincea categorie, care spuneau că Aducătorul e tânăr și ramolit, e prost, dar genial. Mai spuneau că el ar apărea într-una din cele mai însorite și mai calde zile de vară, mergând pe bicicletă, suflând într-un fluier de alun, fără să facă altceva decât să trimită vântul asupra așezării prin care trecea. Se avea în vedere faptul că Aducătorul trimite vântul numai asupra așezării unde sunt deja multe case de vacanță și locatari ai lor. Da, da, și acolo era chiar o asemenea așezare. Dacă nu greșesc, în zona gării se aflau trei sau patru așezări de case de vacanță. Dar cum se numea gara? De la distanță nu pot deloc să disting numele. Gară se numea.

Aici este zona a cincea, prețul biletului este de treizeci și cinci de copeici, trenul merge o oră și douăzeci, pe ramura de nord, o ramură de salcâm sau, să spunem, de liliac, face flori

albe, miroase a creozot, a praf de pe platformă, a fum de țigară, licărește de-a lungul zonei de înstrăinare, seara, în vârful picioarelor, revine în grădină și trage cu urechea la mișcarea trenurilor electrice, tresare când aude foșnetele, mai apoi florile se închid și dorm, cedând insistențelor unei păsări grijulii pe nume *nigh-tingale*¹; crenguța doarme, dar trenurile amplasate simetric de-o parte și de alta a ei, condamnăm la insomnie veninoasele bătrâne din zona gării, acordeoniștii din vagoane, fără picioare și fără vedere din cauza războiului, cenușiii controlori de cale ferată în veste portocalii, profesorii inteligenți și poeții nebuni, orfanii și ratații din satul de vacanță – pe cei care pescuiau primii și ultimii pești, care se rătăceau printre împletiturile arcuite ale pădurii transparente, precum și pe insularii în vârstă, cu favoriți, ale căror fețe, legănându-se deasupra apelor arămii urlătoare negre ale șenalului navigabil, sunt când palide, când purpurii și, în cele din urmă, pe lucrătorii de la debarcader, unuia i se năzare sunetul făcut de un lanț de barcă slobozit, plescăitul vâslelor, foșnetul pânzelor, și ei, aruncându-și pe umeri mantale gogoliene fără nasturi, ies din gherete și pășesc pe nisipul ca de porțelan al malului, pe dune, pe povârnișuri; umbrele tăcute și slabe ale lucrătorilor se preling deasupra stufului, a ierbii-negre, iar pipele lor artisanale luminează ca niște putreziciuni de arțar, ademenind uimiții fluturi de noapte; dar crenguța doarme, îndoindu-și petalele florilor, și trenurile, poticnindu-se la joncțiuni, pentru nimic în lume n-o vor trezi și nu-i vor scutura vreo picătură de rouă – dormi dormi crenguță mirosind a creozot dimineața trezește-te și înflorește mai apoi trece-te scutură-ți petalele în ochii semafoarelor și dansând în ritmul inimii tale de lemn răzi în gări vinde-te trecătorilor și celor care-i conduc plângi și strigă dezvelindu-te în compartimentele ca oglinda cum se mai schimbă numele tău mă cheamă Vetka eu sunt o Crenguță de salcâm eu sunt ramură² a căii ferate, eu sunt Veta însărcinată cu o pasăre tandră pe nume *nig htingale* sunt însărcinată de vara

---

¹ „Privighetoare“ (engl. în original).

² În rusă, joc de cuvinte: *vetka* înseamnă „creangă“, „ramură“, „derivație“, dar *Vetka* este și diminutivul numelui propriu *Veta*.

viitoare și de deraierea trenului de marfă uite luați-mă pe mine luați-mă oricum o să mă trec nu e deloc scump eu sunt în gară nu fac mai mult de o rublă mă vând pe bilete dacă doriți mergeți așa gratis nu va fi niciun controlor el e bolnav stați puțin o să mă descopăr singură vedeți sunt toată albă ca zăpada ei acoperiți-mă de tot acoperiți-mă cu săruturi nimeni nu va observa petelele nu se văd pe alb dar deja mi s-a făcut lehamite de toate uneori mi se pare că arăt pur și simplu ca o bătrână care toată viața merge pe zgura fierbinte de la locomotivă pe terasament ea e tare tare bătrână nu vreau să fiu bătrână dragul meu nu nu vreau știu o să mor în curând pe șine eu eu mă doare o să mă doară băgați când o să mor să băgați roțile astea în păcură ce aveți pe palmele voastre oare astea sunt mănuși nu am spus adevărul eu sunt Veta o crenguță curată albă unei flori nu aveți dreptul eu locuiesc în grădini nu țipați nu țip țipă un trecător tra ta ta despre ce e vorba tra ta ta ce tra cine e acolo ta unde acolo acolo Veta vâslă vâsle crenguță acolo în casa aceea la ferastră tra ta te despre cine despre ce despre Vetka vâslă vâsle despre vânt tararam tramvaie *tramvaie* uuu seară bun bilete bilete ce nu există râurile Lethei nu aveți nicio Lethe uuu culori cu Lori cu Alfa Beta Gama și așa mai departe nimeni nu știe ce pentru că nimeni nu a vrut să ne învețe greacă a fost o greșeală de neiertat din partea lor asta numai din cauza lor nu putem să enumerăm cum se cuvine nicio corabie iar Hermes cel alergător seamănă cu o floricică dar noi aproape că nu înțelegem asta pe asta cum îi zice Horn capul cântă capete iar toba normal dă-i tra ta ta întrebarea este conductor răspunsul nu constrictor de ce țipați așa nu vă e bine vi s-a părut mi-e bine este un trecător vă rog să mă scuzați acum știu exact ce-i asta era un trecător că altfel știți am moțăit și aud deodată parcă e cineva care cântă parcă nu e aceea parcă nu e aceea parcă nu e aceea nettobrutto Italia italian om Dante om Bruno om Leonardo pictor arhitect entomolog *dacă vrei să vezi un zbor cu patru aripi du-te în râpele fortăreței din Milano și o să vezi libelule negre* un bilet până la Milano chiar două pentru mine și pentru Miheev pentru Medvedev vreau zborul libelulelor în sălciile de pe râu în râpe necosite de-a lungul căii ferate principale a constelației Vetka în

adânca iarbă-neagră de unde e însuși Tinbergen din Olanda s-a căsătorit cu o colegă și în curând le era clar că *ammophila* își găsește drumul spre casă nu e deloc așa cu *phyllanthus* dar desigur lovește tamburina cine este pe platforma trenului tam ta tam ta acolo un cântec simpluț vesel e cântat la un fluieraș de trestie pe Ramura căii ferate tra ta ta tra ta ta vine mâța după motan după motanul lui Tinbergen tot dansând coșmar vrăjitoare ea trăiește cu excavatoristul niciodată nu te lasă să dormi la șase dimineața cântă la bucătărie îi pregătește de mâncare în cazane ard ruguri clocotesc cazanele fierbinți trebuie să-i dăm și ei un nume dacă motanul e Tinbergen ea o să fie vrăjitoarea Tinbergen dansează în antreu chiar din zori și nu te lasă să dormi cântă despre motan și probabil se scâlâmbăie foarte tare. Dar de ce *probabil*? De parcă tu nu ai văzut cum dansează. Nu, mi se pare că, de fapt, nu am văzut-o niciodată. Locuiesc în același apartament cu ea de mulți ani deja, dar problema e că vrăjitoarea Tinbergen nu e deloc bătrâna aia trecută aici în cartea de imobil, pe care o văd dimineața și seara la bucătărie. Femeia aia bătrână e alta, numele ei de familie e Trachtenberg, Șeina Solomonovna Trachtenberg, e evreică, la pensie, e o pensionară singură și în fiecare dimineață îi spun „bună dimineața“, iar seara „bună seara“, ea răspunde, e o femeie foarte grasă, are părul roșcat și cărunț, cărlionți, are vreo șaiszeci și cinci de ani, aproape că nu discutăm cu ea, pur și simplu nu avem despre ce să vorbim, dar din când în când, cam de vreo două ori pe lună, îmi cere patefonul și ascultă la el aceeași placă. Nu mai ascultă nimic altceva, nu mai are nicio altă placă.

Dar ce placă este aceasta? O să povestesc acum. Să zicem că mă întorc acasă. De acolo. Trebuie să remarc faptul că știu dinainte când Trachtenberg o să-mi ceară patefonul, prevăd asta cu câteva zile, uite, în curând, foarte curând o să spună: Vă rog, bucuria mea, faceți-mi o plăcere, care-i treaba cu patefonul vostru? Urc scara și simt: Trachtenberg deja se află acolo, în spatele ușii, în antreu, așteptându-mă. Intru cu curaj. Cu curaj. Intru. Bună seara. Cu curaj. E o seară bună, bucuria mea, faceți-mi o plăcere. Scot patefonul din dulap. Un patefon antebelic, cumpărat cândva și undeva. De cineva. Are o cutie roșie,

mereu e plină de praf, pentru că, deși eu șterg praful din cameră, cum m-a învățat mama noastră bună și răbdătoare, nicio dată mâinile mele nu ajung la patefon. Eu nu-l mai pun de mult. În primul rând, nu am plăci, iar în al doilea rând, patefonul nu funcționează, e stricat, arcul s-a rupt de mult și discul nu se mai învârte, crede-mă. Șeina Solomonovna, zic, patefonul e stricat, doar știți asta. N-are importanță, răspunde Trachtenberg, vreau să ascult numai un singur disc. A, numai unul, zic. Dadada – zâmbește Șeina, cei mai mulți dinți sunt din aur, are ochelari cu ramă de baga, se pudrează pe față –, numai un singur disc. Ia patefonul, îl duce în camera ei și se închide cu zăvorul. Iar peste vreo zece minute aud vocea lui Iakov Emmanuilovici. Dar tu nu ai spus cine este Iakov ăsta Emmanuilovici. Tu chiar nu-l mai ții minte? A fost soțul ei, a murit când noi aveam zece ani și locuiam cu părinții în camera în care acum locuiesc numai eu sau locuiești numai tu, pe scurt, unul dintre noi. Totuși, cine este el? Ce importanță mai are! Eu îți spun o poveste așa de interesantă și tu din nou începi să te iei de mine, dar eu nu mă iau de tine, în opinia mea ne-am înțeles o dată pentru totdeauna că nu e nicio deosebire între noi, sau vrei să ajungi din nou *acolo*? Scuză-mă, de-acum o să mă străduiesc să nu-ți pricinuiesc nicio neplăcere, înțelegi, nu prea stau bine cu memoria. Dar tu crezi că eu stau bine? Ei, scuză-mă, te rog, scuză-mă, nu am vrut să te necăjesc. Așa că uite, Iakov a murit din cauza unui medicament, s-a otrăvit cu ceva. Șeina l-a chinuit foarte tare, îi tot cerea nu știu ce bani, ea bănuia că soțul îi ascundea câteva mii, dar el era un farmacist obișnuit, un ajutor de farmacist, și sunt sigur că nu avea niciun chior. Cred că pur și simplu Șeina își bătea joc de el când îi cerea bani. Era mai tânără ca Iakov cu vreo cincisprezece ani și, cum spuneau în curte cei ce stăteau pe bancă, îl înșelase cu administratorul Sorokin, care avea o singură mână, și care mai apoi, la un an de la moartea lui Iakov, s-a spânzurat în garajul gol. Cu o săptămână înainte el vânduse o mașină germană din vremea războiului pe care o adusese din Germania. Dacă îți mai aduci aminte, pe bancă oamenilor le plăcea să vorbească: la ce-i trebuia lui Sorokin mașina, oricum nu mai putea să conducă, doar n-o să angajeze acum un șofer. Dar mai apoi totul se

lămurise. Când Iakov pleca în delegație sau făcea de serviciu la farmacie cu zilele, Sorokin o conducea pe Șeina în garaj și acolo, în mașină, îl și trădase pe Iakov. Uite ce noroc, spuneau cei de pe bancă, uite ce noroc – are mașina lui, cică, nici măcar nu e nevoie să meargă cu ea: venea în garaj, se încuia pe dinăuntru, aprindea farurile, lăsa scaunele și se distra de minune. Ei, și se mai spunea în curte, Sorokin, păcat că nu avea o mână. Să descriu cum arăta curtea noastră atunci, acum câțiva ani. Aș zice că era mai degrabă o groapă de gunoi decât o curte. Crescuseră niște tei leșinați, erau două sau trei garaje, iar dincolo de garaje erau munți de cărămidă spartă și în general tot felul de gunoaie. Dar, lucrul cel mai important, acolo erau tot felul de aragazuri vechi, vreo trei sau patru sute, fuseseră aduse în curtea noastră din toate curțile vecine imediat după război. Din cauza acestor aragazuri în curtea noastră mirosea mereu a bucătărie. Când le deschideam cuptoarele, ușile scârțâiau îngrozitor. Dar oare de ce le deschideam ușile, de ce? Mi se pare ciudat că nu înțelegi asta. Le deschideam ușile pentru ca, imediat, să le trântim cu zgomot. Dar n-ar trebui oare să ne întoarcem la oamenii care locuiau în curtea noastră, îi știam pe mulți dintre ei. Nu, nu, sunt așa de plictisitori, aș fi vrut să mai vorbesc acum despre altceva. Vezi tu, noi suntem mereu cumva în neregulă cu timpul, nu înțelegem timpul cum se cuvine. Nu ai uitat cum, odată, acum mulți ani, l-am întâlnit la gară pe profesorul nostru Norvegov? Nu, nu am uitat, ne-am întâlnit cu el la gară. El a spus că în urmă cu o oră părăsise malul lacului de acumulare unde pescuia cu larve de molii. Avea într-adevăr la el o undiță și o căldare și am apucat să văd că în căldare înotau niște animale, dar nu erau pești. Profesorul nostru de geografie, Norvegov, își construise o casă de vacanță în zona gării aceleia, numai că dincolo de râu, și adesea îl vizitam. Dar ce mai spusese profesorul în ziua aceea? Profesorul Norvegov ne spusese aproximativ următoarele: Tinere, probabil că ați observat ce vreme frumoasă este încă în așezarea noastră, iată, deja de multe zile la rând; nu credeți oare dumneavoastră că respectabilii locuitori de aici din satul de vacanță nu merită luxul acesta? Nu vi se pare oare, tânărul meu tovarăș, că ar fi deja vremea, cum se spune, să se lase cu